

лю Галя міцнійше притулила до себе козака свого її наглянула... Коло неї стояв молодий парубок, наче квітка вяла і здавало ся, жалко йому було Галі; та як зглянули ся їх очі, він затрепетавсь разом і хутко снитав:

— Звідки ти? Чия ти?

— Я спрота — ввідповіла Галя. — Я живу сама одна коло Київва, у хатці на луці... Ні, ні бо, не те... Я заміж пішла і от мій козак...

— Галю! — промовив парубок, трохи не надаючи коло неї. — Галю, сестрице! Чи ти пізнала свого брата меншого?

— Ох, братік милий! Се ти? Здоров був! Здоров був! Чому-ж так барив ся довгенько не приходив? — Вона схилила ся до його і богато і горячо його цілувала, усе не спускаючи з рук свого козака, а далі спитала: — А де-ж другі брати? Чому се ви так довгенько не приходили? Де-ж брати?

Наче змінивш ся її жах і страх; вона пильнійше подивилась округи. Менший брат покликав других братів і вони прийшли з поза дерева.

— Се наша сестра Галя: — каже їм менший брат.

— Се я, братіки рідні! — промовила до них Галя. Та вони чогось не підходили до неї витати ся, а старшого брата зовсім не було поміж ними. І облича в них такі страшні, такі чудні... жах знов напав Галю!

— Де старший брат? — спитала вона. — Де він?

Жах усе більше та міцнійше її понимав і посягав і з початку вона нічого не могла зрозу-